

Sygn. akt VII K 418/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: Agnieszka Chojnacka, Lena Błaszczynska

Prokurator Tomasz Retyk, Piotr Budziejewski

po rozpoznaniu w dniach 19.01.2016 roku, 12.02.2016 roku, 18.03.2016 roku 29.04.2016 roku, sprawy G. S., syna M. i Z. z domu Z., urodzonego (...) w B..

obwinionego o to, że:

W dniu 03 czerwca i 22 lipca 2014 roku w P. (...) przy ul. (...) pow. (...) woj. (...) działając w celu udaremnienia egzekucji komornika przy SR w P. w sprawie o sygn. (...)i K. (...)działającego na podstawie tytułu wykonawczego Sądu Rejonowego (...)w P. (...) w sprawach o sygn. (...)i (...)udaremnił zaspokojenia swojego wierzyciela – Sądu Rejonowego (...)w P. (...) przez to, że ukrył zajęte w dniu (...)roku przez klomornika i oddane pod dozór zony B. S. składniki swojego majątku ruchomego w postaci Samochodu osobowego m-ki S. (...) o nr rej. (...) uniemożliwiając w ten sposób dokonanie oceny technicznej i oszacowania ruchomości przez biegłego sądowego, pomimo posiadanych przez siebie informacji o tym fakcie doręczonych mu odpowiednio w dniu 27 maja 2014 i 30 czerwca 2014 roku czym działał na szkodę wierzyciela – Sądu Rejonowego (...)w P. (...)

tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k.

1. oskarżonego G. S. uniewinnia od dokonania zarzucanego mu czynu;
2. koszty procesu przenosi na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia (...)roku, w sprawie (...) Sąd Rejonowy w P.przyznał na wyłączną własność G. S. nieruchomości położoną w P. przy ulicy (...) o pow. o, (...) dla której urządzona jest księga wieczysta (...).

/odpis postanowienia w sprawie (...)– k. 35 akt sprawy (...)

Ponadto G. S. jest właścicielem nieruchomości położonych w P. przy ulicy (...) oraz nieruchomości w (...).

/dane osobo - poznawcze w sprawie (...)– k. 83 akt sprawy (...);

dane osobo – poznawcze – k. 39v./

Wyrokiem z dnia(...)roku, w sprawie (...), Sąd Rejonowy w P. skazał G. S. między innymi na karę grzywny w kwocie 800 złotych oraz zasądził kwotę 490 złotych tytułem kosztów sądowych.

/wyrok w sprawie (...)– 342-343 akt sprawy (...)/

Zarządzeniem z dnia (...)roku Dyrektor Sądu Rejonowego
w P. wszczął w powyższej sprawie egzekucję komorniczą odnośnie kary grzywny i kosztów sądowych.

/zarządzenie o wszczęciu egzekucji w sprawie (...)– k. 429 akt sprawy (...)/

Postanowieniem z dnia (...)roku Sąd Rejonowy w P., w sprawie (...), nadał klauzulę wykonalności wyrokowi Sądu Rejonowego w P.z dnia (...)roku, w sprawie (...)w stosunku do G. S. w zakresie grzywny 800 złotych i kosztów sądowych 490 złotych oraz wyrokowi Sądu Okręgowego wP.z dnia (...)roku w sprawie(...)w stosunku do G. S. w zakresie kosztów sądowych 220 złotych.

/postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności w sprawie (...)– k. 430 akt sprawy (...)/

W związku z powyższym Dyrektor Sądu Rejonowego w P.wystąpił do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w P.M. D. z wnioskiem egzekucyjnym w celu wyegzekwowania należności w wysokości 800 złotych (grzywna), 710 złotych (koszty postępowania sądowego).

/wniosek egzekucyjny w sprawie (...)– k. 431 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v./

W dniu 15 stycznia 2014 roku komornik zajął ruchomość G. S. w postaci samochodu osobowego marki S. (...) nr rej. (...). Zajęty samochód został oddany pod dozór żony oskarżonego – B. S..

/protokół zajęcia ruchomości w sprawie K. (...)– k. 437 akt sprawy (...);

postanowienie komornika z dnia(...)roku w przedmiocie sprostowania omyłki pisarskiej sprawie K. (...)– k. 438 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v.;

wyjaśnienia oskarżonego – k. 39v.-40, k. 73v.-74/

Komornik sądowy dokonał wyceny tego pojazdu na kwotę 16.000 złotych.

/zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v.;

protokół zajęcia ruchomości w sprawie K.(...)3 – k. 437 akt sprawy (...)/

G. S. nie zgodził się z powyższą wyceną. W dniu (...)roku oskarżony złożył skargę u komornika, podnosząc zarzuty dotyczące oszacowania zajętego samochodu. Dlatego też został powołany biegły celem dokonania oszacowania zajętego pojazdu.

/informacja komornika w sprawie K.(...) k. 439 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v./

W związku z powyższym komornik wyznaczył biegłemu termin oględzin samochodu na dzień 3 czerwca 2014 roku. Komorniki poinformował o tym fakcie oskarżonego i zobowiązał G. S. do udostępnienia pojazdu celem dokonania oględzin przez rzeczoznawcę majątkowego.

/zlecenie wykonania oszacowania ruchomości w sprawie K.(...)k. 439 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v.;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 39v.-40, k. 73v.-74/

Powyższa informacja została doręczona do rąk własnych G. S. w dniu (...)roku.

/kserokopia potwierdzenia odbioru korespondencji – k. 4;

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v.

Czynność oszacowania przez biegłego samochodu nie doszła do skutku. W miejscu oszacowania nie było pojazdu oraz G. S..

/informacja komornika w sprawie K. (...) k. 447 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v.;

wyjaśnienia oskarżonego – k. 39v.-40, k. 73v.-74/

Dlatego też komornik wyznaczył biegłemu kolejny termin oględzin samochodu na dzień (...)roku. Komornik poinformował o tym fakcie oskarżonego i zobowiązał G. S. do udostępnienia pojazdu celem oględzin przez rzeczoznawcę majątkowego.

/zlecenie wykonania oszacowania ruchomości w sprawie K.(...) k. 448 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v.;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 39v.-40, k. 73v.-74/

Powyższa informacja została doręczona do rąk własnych G. S. w dniu (...)roku.

/kserokopia potwierdzenia odbioru korespondencji – k. 7;

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v./

Ponadto korespondencję tą odebrała dozorca zajętej ruchomości – B. S. w dniu(...)roku.

/kserokopia potwierdzenia odbioru korespondencji – k. 6;

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v./

Czynność oszacowania przez biegłego samochodu nie doszła do skutku. W miejscu oszacowania nie było pojazdu oraz G. S..

/zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v.;

wyjaśnienia oskarżonego – k. 39v.-40, k. 73v.-74/

W dniu (...)roku komornik sądowy w sprawie K. (...)dokonał zajęcia wierzytelności z rachunków bankowych G. S..

/zajęcia wierzytelności w sprawie K.(...) k. 451-457 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 27v., k. 74-74v./

Egzekucja okazała się skuteczna, gdyż G. S. osobiście za pośrednictwem komornika uregulował w dniu 22 września 2014 roku swoje zobowiązania. Wierzytelność Sądu Rejonowego wP.w sprawie (...) została wyegzekwowana w całości.

/polecenie przelewu w sprawie K.(...) k. 459 akt sprawy (...);

karta dłużnika w sprawie (...) – k. 460 akt sprawy (...);

postanowienie komornika z dnia 26 września 2014 roku w sprawie K.(...)
o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w części – k. 462 akt sprawy (...)

zeznania M. D. – k. 27v., k. 74-74v./

Wyrokiem nakazowym z dnia (...)roku, w sprawie (...)Sąd Rejonowy w P.ukarał G. S. kara grzywny w kwocie 300 złotych oraz zasądził kwotę 80 złotych tytułem kosztów sądowych.

/wyrok w sprawie(...)- k. 15 akt sprawy (...)/

Zarządzeniem z dnia (...)roku Przewodniczący (...)Sądu Rejonowego w P.wszczął w powyższej sprawie egzekucję komorniczą odnośnie kary grzywny i kosztów sądowych.

/zarządzenie o wszczęciu egzekucji w sprawie (...)- k. 20 akt sprawy (...)/

Postanowieniem z dnia (...)roku Sąd Rejonowy w P., w sprawie (...), nadał klauzulę wykonalności wyrokowi Sądu Rejonowego w P.z dnia (...)roku, w sprawie (...) w stosunku do G. S. w zakresie grzywny 300 złotych i kosztów sądowych 80 złotych

/postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności w sprawie (...)- k. 21 akt sprawy (...)/

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w P.wystąpił do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w P.M. D. z wnioskiem egzekucyjnym w celu wyegzekwowania należności w wysokości 300 złotych (grzywna), 80 złotych (koszty postępowania sądowego).

/wniosek egzekucyjny w sprawie (...)- k. 22 akt sprawy (...)

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v./

Komornik powyższą sprawę prowadził za sygnaturą(...). Zarządzeniem z dnia (...)roku przyłączył sprawę K. (...) do sprawy K. (...).

/zarządzenie komornika w przedmiocie przyłączenia sprawy – k. 25 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 11-11v., k. 27v., k. 74-74v./

W dniu (...) roku komornik sądowy w sprawie K. (...) (K. 70/14) dokonał zajęcia wierzytelności z rachunków bankowych G. S..

/zajęcia wierzytelności w sprawie (...) (K. (...)) - k. 32-38 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 27v., k. 74-74v./

Egzekucja okazała się skuteczna, gdyż G. S. osobiście za pośrednictwem komornika uregulował w dniu (...)roku swoje zobowiązania. Wierzytelność Sądu Rejonowego w P. (...) w sprawie (...) została wyegzekwowana w całości.

/polecenie przelewu w sprawie K. (...) – k. 39 akt sprawy (...);

karta dłużnika w sprawie (...) - k. 40 akt sprawy (...);

postanowienie komornika z dnia 29 września 2014 roku w sprawie K. (...)
o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w części – k. 41 akt sprawy (...);

zeznania M. D. – k. 27v., k. 74-74v./

W (...) SA w W. oskarżony miał na dzień (...) roku zgromadzone środki pieniężne w kwocie 3,25 złotych, natomiast na dzień (...) roku w kwocie 153,29 złotych.

/informacja (...) SA w W. – k. 83/

(...) Banku (...) SA we W. oskarżony miał na dzień (...) roku zgromadzone środki pieniężne w kwocie 894,10 złotych, natomiast na dzień (...) roku w kwocie 894,10 złotych.

/informacja Banku (...) SA we W. – k. 85/

(...) Banku (...) SA w W. saldo rachunku sprawdzonego na rzecz G. S. w całym okresie od dnia (...) roku do dnia (...) roku wynosiło 65,57 złotych.

/informacja Banku (...) SA w W. wraz z wyciągami – k. 88-91/

(...) Bank (...) SA w W. oskarżony miał na dzień (...) roku zgromadzone środki pieniężne w kwocie 10.238,87 złotych, natomiast na dzień (...) roku w kwocie 2,47 złotych.

/informacja (...) Bank (...) SA w W. – k. 98-99/

G. S. był już uprzednio karany.

/dane o karalności – k. 42/

Oskarżony ma 52 lata. Legitymuje się wyższym wykształceniem. Z zawodu jest inżynierem budowlanym. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z której osiąga dochody na poziomie 8.000 złotych brutto. Jest żonaty. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku lat 17 i 22 (student). Jest w właścicielem 6 nieruchomości o łącznej wartości 3 milionów złotych.

/dane osobo – poznawcze – k. 73-73v./

Przesłuchany w charakterze podejrzanego G. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie ukrywał niczego przed komornikiem. Podniósł, iż samochód osobowy marki S. (...) służy mu do pracy i nie jest ukrywany. G. S. wskazał, że w dniach (...) roku samochód był przez niego używany prawdopodobnie w celach służbowych. G. S. wyjaśnił, iż przychodzi do niego bardzo dużo listów z różnych organizacji rządowych, dlatego też nie wszystkie nakazy, które tam są może pamiętać. Wskazał, że prawdopodobnie nakazy sądowe odebrał i w związku z tym miał świadomość, że wdrożone są procedury komornicze, z którymi się nie zgadzał. Oskarżony wyjaśnił ponadto, że wiedział o dwóch terminach komorniczych w dniach (...) roku i (...) roku. Wiedział, że terminy te dotyczą oszacowania wartości samochodu przez komornika. Podniósł, że ma wiele terminów z różnych urzędów i mógł o niektórych zapomnieć, natomiast nic przed nikim specjalnie nie ukrywał. G. S. wyjaśniał, że dla niego temat oszacowania wartości pojazdu nie był najważniejszym tematem w życiu.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 39v.-40/

Przed Sądem oskarżony także nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż doszło do zajęcia jego samochodu osobowego marki S. (...). Wskazał, że komornik przykleił naklejkę dotyczącą zajęcia samochodu. Oskarżony od razu ją odkleił. Potwierdził, że otrzymał korespondencję dotyczącą zajęcia jednak przedmiotowego czynu nie popełnił umyślnie, gdyż ma dużo spraw na głowie, dużo spraw zawodowych oraz jest zajęty walką z władzą państwową. Podniósł, że dostaje dużo korespondencji, średnio 5-6 listów tygodniowo. Nie wykluczył, że korespondencja od komornika dotycząca wyceny ruchomości przez biegłego mogła do niego przyjść ale on mógł tą korespondencję rzucić

w kąt i nie przywiązać do niej uwagi. Wyjaśnił, iż z tego co pamięta to komornik ściągnął z niego należne kwoty w sprawach (...) oraz (...). Nie był jednak tego pewien.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 73v.-74

Ponadto oskarżony wyjaśnił, iż jemu się nie wydaje aby on sam wpłacił te pieniądze. On tak nie postępuje. Jest raczej nastawiony na walkę z władzami tego Państwa. Dla niego byłaby to obraza, jeżeli miałby samemu wpłacić te pieniądze.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 75/

Sąd ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie oparł się na wyżej wskazanych dokumentach w postaci: odpisu postanowienia w sprawie(...), wyroku w sprawie (...) danych osobo – poznawczych, zarządzenia Dyrektora Sądu Rejonowego

w P. o wszczęciu egzekucji w sprawie (...), postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności w sprawie (...), wniosku egzekucyjnego w sprawie (...), protokołu zajęcia ruchomości w sprawie K. (...), postanowienia komornika z dnia (...) roku w przedmiocie sprostowania omyłki pisarskiej sprawie K. (...), informacji komornika w sprawie K. (...), zlecenia wykonania oszacowania ruchomości w sprawie K. (...), zajęcia wierzytelności w sprawie K. (...), polecenia przelewu w sprawie K. (...), karcie dłużnika w sprawie K. (...), postanowienia komornika z dnia (...) roku w sprawie K. (...) o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w części, wyroku w sprawie (...), zarządzenia o wszczęciu egzekucji w sprawie (...), postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności

w sprawie (...), wniosku egzekucyjnego w sprawie (...), zarządzenia komornika w przedmiocie przyłączenia sprawy, zajęcia wierzytelności w sprawie (...) (K. (...)), polecenia przelewu w sprawie K. (...), karty dłużnika w sprawie(...), postanowienia komornika z dnia (...) roku w sprawie K. (...)

o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w części, kserokopii potwierdzenia odbioru korespondencji, danych o karalności. Przywołany powyżej nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był podczas postępowania kwestionowany i Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodność. Ponadto znajduje on odzwierciedlenie

w zeznaniach świadka M. D. oraz co do zasady w wyjaśnieniach samego oskarżonego. Tym samym wskazany osobowy i nieosobowy materiał dowodowy wzajemnie się uzupełnia i koresponduje ze sobą, dlatego też zasługuje na obdarzeniem go walorem wiarygodności.

Okoliczności ustalone w oparciu o powołane źródła dowodowe dotyczące stanu faktycznego, tak naprawdę w niniejszej sprawie pozostają poza sporem. Sam oskarżony przyznał bowiem, iż wiedział o toczącej się przeciwko niemu egzekucji, o zajęciu jego samochodu oraz potwierdził, że był informowany przez komornika o terminach wyznaczonych celem oszacowania wartości pojazdu. Jednak nie przedstawił biegłemu pojazdowi z uwagi na to, że o tych terminach zapomniał.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w dwóch aspektach. Po pierwsze, iż G. S. nie ukrywał zajętego samochodu przed komornikiem. W swoich wyjaśnieniach przyjął linię obrony polegającą na zasłanianiu się niepamięcią o wskazanych mu przez komornika terminach oszacowania ruchomości. Wyjaśnienia w tej części są nieprawdopodobne a ponadto pozostają w opozycji do pozostałych wyjaśnień oskarżonego. Po pierwsze o ile teoretycznie można byłoby założyć, iż G. S. zapomniał o jednym terminie o tyle nie sposób już dać wiarę, iż dwukrotnie zapomniał o terminach wskazanych przez komornika. Tym bardziej, że oszacowanie wartości pojazdu, stanowiącego własność oskarżonego w związku z prowadzoną egzekucją komorniczą, niewątpliwie jest zdarzeniem

o którym raczej się pamięta w swoim życiu. Nie sposób przyjąć też tłumaczenia oskarżonego, iż zapomniał dwukrotnie o terminach oszacowania, gdyż dostaje duże listów. Tym bardziej, że trudno uznać za dużą ilość korespondencji otrzymywaniu 6 listów w tygodniu. Ponadto na fakt, iż oskarżony celowo nie przedstawił biegłemu pojazdowi do wyceny wynika postawa

i nastawienie G. S. nie tylko do prowadzonej wobec niego egzekucji ale także ogólnie wobec Państwa i jego instytucji. Oskarżony wyjaśnił, iż nie zgadzał się z wdrożonymi wobec niego w tej sprawie procedurami komorniczymi. Do tego stopnia, że po tym jak komornik okleił jego samochód informacją o jego zajęciu, G. S. natychmiast zdjął to oznaczenie. Podniósł też, że dla niego temat oszacowania wartości pojazdu nie był najważniejszym tematem w życiu. Wskazał

ponadto szczerze, że oprócz spraw zawodowych w swoim życiu zajmuje się również walką z władzą państwową. Jego wyjaśnienia pozwalają też na ustalenie, iż korespondencje od komornika traktuje on w sposób lekceważący, gdyż nie wykluczył, że mógł ją rzucić w kąt i nie przywiązać do niej uwagi. Fakt, że oskarżony miał na celu utrudnianie prowadzenia postępowania egzekucyjnego w niniejszej sprawie wynika

z jego wyjaśnień, iż dla niego byłaby to obraza, jeżeli miałby samemu wpłacić pieniądze komornikowi. Sąd w tym miejscu pragnie zauważyć, iż nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż on sam nie dokonał wpłaty egzekwowanych kwot na konto komornika. Po pierwsze oskarżony wskazał, iż jemu tylko się tak wydaje, że nie zachowałby się w ten sposób a co za tym idzie nie był tego pewien. Po drugie natomiast komornik sądowy M. D. w swoich stanowczych i konsekwentnych zeznaniach podniósł, iż G. S. sam uścił egzekwowane przez komornika wierzytelności Sądu Rejonowego w P. w sprawach (...) oraz (...)

W realiach niniejszej sprawy kluczowym jest tak naprawdę ustalenie, czy w oparciu o ustalony stan faktyczny, który co do zasady nie nasuwa wątpliwości, oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona czynu zabronionego opisanego w treści art. 300 § 2 kk.

Zgodnie z powołanym przepisem podlega karze kto w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia.

Przepis art. 300 § 2 k.k., charakteryzuje się złożonym charakterem znamion. Formami czynności sprawczych są według tego przepisu "usuwanie, ukrywanie, zbywanie, darowanie, niszczenie, rzeczywiste lub pozorne obciążanie oraz uszkadzanie". Przedmiotem bezpośredniego działania (przedmiotem znamion czynnościowych) musi być "mienie" i to "zajęte lub zagrożone zajęciem". Treść przepisu określa też niezbędną dla przypisania odpowiedzialności karnej sprawcy postać winy, przewidując, że działanie jego musi stanowić realizację celu, a jest nim "udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego". Zespół znamion przestępstwa określonego w art. 300 § 2 k.k. zamyka wreszcie skutek w postaci "udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela".

Zarówno wykładnia gramatyczna, jak i funkcjonalna znamion czynu zabronionego, określonego w przepisie art. 300 § 2 k.k., wskazuje, że kryminalizacja zawężona została do tych tylko postaci udaremnienia przez dłużnika egzekucji, które prowadzą do skutku

w postaci "udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela" Materialny charakter tego przestępstwa wynika wprost z przytoczonego sformułowania (zwrot "udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela" wskazuje na użycie czasowników "udaremnnić"

i "uszczuplić" w trybie dokonanym) i taki kierunek wykładni został zaakceptowany

w - podzielanym przez orzekający w niniejszej sprawie skład Sądu - orzecznictwie oraz zaaprobowany w piśmiennictwie

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, iż komornik sądowy działał w celu wykonania dwóch wyroków Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawach (...) oraz (...).

Zdaniem Sądu nie może budzić żadnych wątpliwości, iż G. S., nie okazując we wskazanych terminach samochodu biegłemu rzeczoznawcy celem jego oszacowania, ukrył zajęty składnik jego majątku ruchomego. Sąd doszedł do takiej konstatacji, biorąc pod uwagę fakt, iż umieścił zajętą ruchomość w miejscu nieznanym zarówno wierzycielowi oraz organowi prowadzącemu egzekucję. Tym samym mówiąc wprost schował tą rzecz. Wynika to zresztą wprost z jego wyjaśnień, zgodnie z którymi jego postawa w tym zakresie była i jest podyktowana walką z władzami Państwa. Ponadto szczerze przyznał, iż nie zgadzał się z wdrożonymi wobec niego w tej sprawie procedurami komorniczymi. Do tego stopnia, że po tym jak komornik okleił jego samochód informacją

o jego zajęciu, G. S. natychmiast zdjął to oznaczenie. Tym samym zdaniem Sądu robił wszystko aby nie doprowadzić do skutecznej egzekucji z jego pojazdu w tym poprzez jego ukrycie. Tym bardziej, iż zachował się w tożsamy sposób

dwukrotnie. Wskazane wyjaśnienia oskarżonego i jego postawa nie pozostawiają też wątpliwości, iż ukrył on samochód w celu udaremnienia wykonania wskazanych orzeczeń.

Niezależnie jednak od powyższego oskarżony nie zrealizował wszystkich znamion czynu zabronionego z art. 300 § 2 kk. Dla przyjęcia odpowiedzialności z tego artykułu koniecznym jest jeszcze ustalenie, iż sprawca swoim zachowaniem udaremniał lub uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela. Sąd pragnie bowiem zauważyć, iż przestępstwo określone w art. 300 § 2 kk jest przestępstwem skutkowym, gdyż kryminalizacją objęto tylko te postacie udaremnienia egzekucji przez dłużnika, które w ostatecznym rozrachunku prowadzą do oznaczonego skutku tj. udaremnienia lub zaspokojenia wierzyciela. Taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie, gdyż wierzyciel – Sąd Rejonowy w P.(...)został zaspokojony w całości co do dochodzonych roszczeń. Tym samym G. S. nie może być uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 300 § 2 kk, gdyż nawet wbrew jego planom nie udało mu się doprowadzić do udaremnienia zaspokojenia wierzyciela.

Na tożsamym stanowisku stanął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 czerwca 2011 roku, w sprawie IV KK 31/11 (Lex nr 848167), w którym wskazał, iż przestępstwo określone w art. 300 § 2 k.k. jest przestępstwem skutkowym, gdyż kryminalizacją objęto tylko te postacie udaremniania egzekucji przez dłużnika, które prowadzą do oznaczonego skutku - udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela.

Ponadto w orzecznictwie i doktrynie dominuje pogląd, że przestępstwo określone w art. 300 § 2 k.k., jest przestępstwem skutkowym, gdyż kryminalizacją objęto tylko te postacie udaremniania egzekucję przez dłużnika, które prowadzą do oznaczonego skutku - udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 października 1999 r., II KKN 230/99, Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz. 8, z dnia 27 lutego 2002 r., V KKN 83/00, Lex nr 53056, z dnia 4 listopada 2002 r., III KK 283/02, OSNKW 2003, z. 3 - 4, poz. 34, z dnia 22 września 2005 r., III KK 140/05, R-OSNKW 2005, poz. 1731, z dnia 3 lipca 2007 r., II KK 336/06, Lex nr 299185, z dnia 8 stycznia 2008 r., III KK 368/07, R-OSNKW 2008, poz. 86; J. Majewski w: A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Warszawa 2008, s. 676-717, O. Górniok, Przepisy gospodarcze. Rozdział XXXVI, XXXVII Kodeksu karnego, Komentarz, Warszawa 2000, s. 57-75, glosa J. Skorupki do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2002 r., III KK 283/02, OSP 2003, nr 10 i tenże Przepisy gospodarcze, PS 2001, z. 11-12, s. 182).

W konsekwencji zdaniem Sądu uznać należy, iż jeżeli ukrycie rzeczy zajętej w postępowaniu egzekucyjnym, czy inna czynność rozporządzająca zajęтым mieniem dłużnika, nie miała realnego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to pomimo wypełnienia pozostałych znamion stypizowanego w tym przepisie występkę (podmiot, znamiona określające czynność sprawczą, przedmiot bezpośredniego działania), brak znamienia skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela powoduje, że nie można uznać, iż doszło do popełnienia przestępstwa określonego w art. 300 § 2 k.k.

Ponadto Sąd pragnie zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie organ prokuratorski nie dokonał ustaleń dotyczących wpływu nie przeprowadzenia oszacowania zajętego samochodu na możliwość zaspokojenia roszczeń wierzyciela. Z danych osobo - poznawczych znajdujących się w niniejszej sprawie oraz w sprawie (...) a także odpisu postanowienia w sprawie (...)wynika, iż oskarżony był i jest właścicielem kilku nieruchomości o wartości kilku milionów złotych. Ponadto w wyznaczonych dniach oszacowania nieruchomości dysponował on stosownymi środkami finansowymi zgromadzonymi na rachunkach bankowych, z których istniała możliwość zaspokojenia wierzyciela w całości w niniejszej sprawie. Tym samym istniała możliwość przeprowadzenia egzekucji i zaspokojenia wierzyciela z innych składników mienia należącego do oskarżonego.

Zdaniem Sądu za odmową przyjęcia takiego rozumowania, iż ukrycie jednego składnika majątkowego, przy istnieniu innych składników majątkowych dłużnika, które mogą zaspokoić roszczenia wierzyciela, pomimo wszystko kwalifikuje działania sprawcy, jako działanie przestępcze przemawia też wykładnia historyczna.

Takie stwierdzenie byłoby bowiem zasadne na gruncie art. 258 k.k. z 1969 r., który jako przestępstwo o charakterze formalnym nie wymagał wystąpienia skutku, jest natomiast całkowicie nieuprawnione wobec treści art. 300 § 2 k.k., będącego przestępstwem o charakterze materialnym, dla bytu którego skutek jest warunkiem sine qua non.

W kodeksie karnym z 1997 r. w Rozdziale XXXVI "Przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu" wprowadzono m.in. przepis art. 300 § 2 k.k. Przepis ten różni się jednak od art. 258 d.k.k. i to nie tylko z powodu zamieszczenia w innym rodzajowo rozdziale. Zgodnie bowiem z art. 258 dkk podlegał karze kto w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego usuwa, ukrywa, zbywa lub obciąża albo uszkadza minie zajęte lub zagrożone zajęciem. Podczas kiedy poprzedni przepis przewidywał, że przestępstwem jest czyn, którego celem jest udaremnienie wykonania orzeczenia przez usuwanie, ukrywanie, zbywanie lub obciążanie albo uszkadzanie mienia zajętego lub zagrożonego zajęciem, to przepis art. 300 § 2 k.k. wymaga skutku w postaci "udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela".

Reasumując jeżeli więc (uwzględniając materialny charakter przestępstwa określonego w art. 300 § 2 k.k., o czym była mowa wyżej) czynność rozporządzająca zajęтым mieniem dłużnika nie miała realnego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to pomimo wypełnienia pozostałych znamion stypizowanego w tym przepisie występku (podmiot, znamiona określające czynność sprawczą, przedmiot bezpośredniego działania) brak znamienia skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela powoduje, że nie można uznać, że doszło do popełnienia przestępstwa określonego w art. 300 § 2 k.k. i taka sytuacja wystąpiła w przypadku oskarżenia G. S.. Ustalone w toku procesu zachowanie G. S. nie realizowało kompletu znamion czynu zabronionego, co z uwagi na wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.) obligowało do wydania wyroku uniewinniającego, zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze należało uwolnić G. S. od ciężącego na nim zarzutu, uniewinniając go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Uniewinnienie oskarżonego pociągnęło za sobą konieczność obciążenia kosztami postępowania Skarbu Państwa – w myśl art. 632 pkt 2 kpk.